

LUČKA

VERSKI LIST
ZA MLAĐINO

1939-40

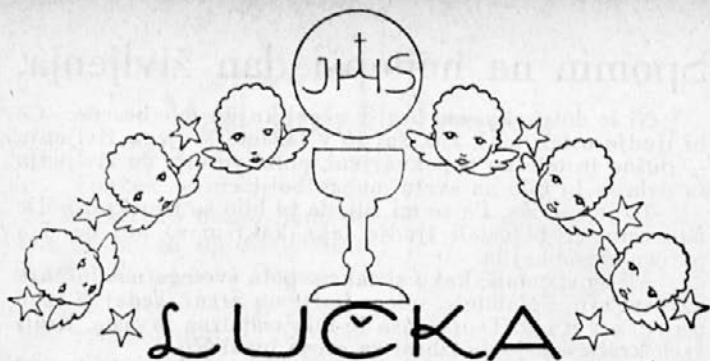
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okence za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

**Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!**

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

JUNIJ 1940

Štev. 10

Angela Gorogrančeva:

Prošnja k božjemu Srcu.

Jezusa Srce presveto,
ki mojo dušo ljubiš vneto,
glej, rad bi ves le Tvoj postal,
ko bi pač mogel, ko bi znal.

Povej mi, kaj mi je storiti,
da mogel prav Te bom ljubiti,
da bom zares edino Tvoj,
kot Ti si ves le moj.

Poklanjam dušo vso Ti v dar.
Na veke bodi njen Vladar!
Krepčaj in doigaj jo, Gospod,
in bodi ji v življenju pot!

Spomin na najlepši dan življenja.

Ni še dolgo, ko sem bral v učeni knjigi tele besede: »Če bi ljudje ostali taki, kakršni so v 14. letu svojega življenja — dušno in telesno nepokvarjeni, polni veselja do življenja in dela — bi bilo na svetu mnogo bolje.«

To je vse res. Pa se mi zdi, da bi bilo še tisočkrat bolje na svetu, če bi ostali ljudje taki, kakršni so bili na dan prvega sv. obhajila.

Ali se spomniš, kako si takrat poln svetega navdušenja daroval svoje plamteče srcece božjemu Srcu? Tedaj si imel nebesa v duši. Tvoja duša je bila nedolžna in čista. Kralj vseh kraljev si jo je izbral za svoje bivališče.

O, da bi mogli vsi katoliški kristjani vedno taki ostati! Neskončno lepše in prijetnejše bi bilo na svetu.

Duhovnik je vprašal nekoč večjo deklico: »Kako je to, da greš tako redko k sv. obhajilu?«

»Oče,« odvrne dekle in povesi glavo. »Ne morem, zakaj moje srce je mrzlo.«

Tu je vzrok: srce je mrzlo. Ljubezen do božjega Srca peša zaradi malih grehov ali pa celo umrje zaradi smrtnih grehov. Tako mrzlo srce pa Jezusa ne more z navdušenjem prejemati.

Čisto srce.

Mali greh.

Smrtni greh.

Prijateljček moj! Zdaj je tvoje srce še čisto in lepo. Tvoj angel varuh ti stoji ob strani in je vesel. Če boš pa umazal svoje srce z malimi grehi, bo že stopil na angelovo mesto satan. Po smrtnem grehu pa postane tvoje srce črno in satan zavlada nad teboj z vso močjo. Zato pa: Proč z grehom! Spomin na prvo sv. obhajilo naj te dviga! Znova in znova — zlasti v skušnjavah — obnovi prisego, ki si jo dal svojemu Kralju pri prvem sv. obhajilu:

Jezus, tebi živim!

Jezus, tebi umrjem!

Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Amen.

Mali junak Tonček.

Tonček sam je slutil, da bo kmalu umrl. Sem in tja je na to opozoril tudi mamo, ki pa take izraze ni jemala resno. Ko ji je nekoč spet to omenil, je mama dejala, da Bog tega vendar ne bo dopustil. Pa ji je dečko odvrnil: »Bog ti bo namesto mene poslal drugega otroka.« Mati je vedela, da je to zaradi njene bolezni, po človeško mišljeno, nemogoče. Toda dve leti po Tončkovi smrti se je njegova napoved uresničila. Bog je dobrim starešem res poslal drugega sinčka Jožka, ki je skušal svojega umrlega bratca posnemati v bogoljubnosti.

Na praznik sv. Blaža leta 1928. je začel Tončka boleti vrat. Dvajset dni je trajala njegova bolezen. Zdaj je bilo boljše, pa zopet slabše. Večkrat je povedal, da bo umrl, pa mu kar niso verjeli. Predzadnji dan njegovega življenja se mu je k telesnim bolečinam pridružila še dušna bridkost. Tudi njega, nedolžnega dečka, je skušal hudobni duh. Prosil je mamo, naj mu kupi sliko sv. Družine, da jo bo obesil k postelji. To je storil zaradi tega, ker je bil navajen vsak večer moliti k sv. Družini tisto znano molitvico, ki se konča: Jezus, Marija, Jožef, stojte mi na strani

Tončkov bratec Jožko.

v zadnjem boju. Tonček je čutil, da ta zadnji boj prihaja, in je želel pomoči sv. Družine. Ponoči je potožil stari mami, da ga neprestano moti, naj bi preklinjal. »Pa jaz tega nočem, nočem,« je zaklical. Podnevi je isto razodel mami: »Mama, to je strašno. Jezus, pomagaj mi, jaz nočem kleti. Zelo trpim, mama.« Nato je molil in se šele čez dolgo umiril ter spet prosil mamo za sliko sv. Družine. Tudi je mamo pripravljaj na to, kar ima priti, ter jo tolažil. Tedaj se mu je glas nenavadno spremenil. Mama je mislila, da se spakuje, in ga je karala, češ da se bodo otroci norčevali iz njegovega govorjenja. On pa je odvrnil: »Meni na svetu ni ničesar več mar. Samo tega se bojim, da bi Boga žalil.« Zjutraj je celo še vstal, toda v ušesih ga je grozno bolelo. Zato so poklicali zdravnika za vratne in ušesne bolezni. Ta je takoj spoznal, da ima mali bolnik popolnoma ohromelo grlo in zato ni mogel požirati in tudi ne pravilno govoriti. Neizmerno so se starši prestrašili.

Tončka je obiskal p. Janez, ki mu je svetoval, naj trpljenje daruje za sv. očeta. Deček je mami povedal: »Mama, ti ne veš, koliko darujem sv. očetu. Meni pa to trpljenje služi kot vice na zemlji.« Zvečer je opravil spoved in komaj čakal jutra, ko je z angelsko pobožnostjo prejel sveto obhajilo. Takoj nato pa je prišla kar nenadoma zadnja ura. Kakor iz uma zaradi žalosti zbeži nesrečna mati iz sobe. Tonček se še ganljivo poslovi od očeta in drugih sorodnikov. Ko zapazi, da ni mame, glasno zakliče: »Mama, mama!« Mati priteče in še poslednjikrat poljubi in objame svojega Tončka, ki v tèm hipu izdihne. Čudno! Komaj je umrl, je mater in očeta ter tudi ostale domače minula vsa žalost in nepopisna tolažba je napolnila vsa srca. Še več. Mama Marina je bila do takrat smrtno nevarno bolna. Imela je poleg drugih bolezni tudi žolčne kamne ter stalno vročino. Vsi so pričakovali, da ne bo dolgo živel. Toda v hipu sinčkove smrti je popolnoma ozdravela v neizmerno začudenje zdravnikov. V tolažbo je pozneje dobila drugega sinčka, kakor ji je Tonček naprej napovedal.

Škrat Cmeruh.

Škrat Cmeruh je obupal nad samim seboj. Odkar je Jerica prejela prvo sv. obhajilo, se za njegova zapeljevanja in za vse sladko šepetanje niti zmenila ni. Jezus jo je delal močno; v njem je premagala vsako skušnjavo. Cmeruhu je bilo pod streho prevroče in se je splazil na košato češnjo, ki je kipela proti nebu sredi vrta. Poiskal si je udobno ležišče. Bil je docela neviden, le mogočni rep, ki mu je bingljal navzdol in s katerim se je poigraval veter, je kazal njegovo bivališče.

Jerica pa se je oklepala z vsem srcem svojega angela varuha, ki jo je vodil vedno le po pravih potih. Navduševal jo je za pogosto prejetje sv. obhajila, za izpolnjevanje »Jezusovih dni«, za obisk cerkve, za ubogljivost, za usmiljenje s siromaki in za toliko drugih krščanskih kreposti.

Pred jedjo in po jedi ni nikdar pozabila moliti in jedla je vedno zelo dostojno, kakor jo je naučila mamica.

Za svoj god je prejela velik sveženj sladkosti, pa se teh sladkarij niti doteknila ni, ampak jih je takoj nesla sosedovi Cilki, ki je zelo uboga deklica.

Angel varuh jo je pripeljal v družbo samih dobrih deklic, ki so bile vse navdušene za Jerico in so se z njo igrale in učile.

Kadar je zaslišala mamičin glas, tedaj je Jerica vse zabave popustila in stekla domov, da postreže mamiči.

Škrat Cmeruh pa o vsem tem Jeričinem lepem napredku ni prav nič vedel. Prijetno je spal in se gugal na košati veji. — Toda — kaj je to? Na koncu hrbtenice začuti hudo bolečino. Preplašen odpre oči, pa še tisti trenutek zleti z drevesa. Ko se zave, oledeni od groze. Sam Lucifer ga je pograbil za rep in si ga vrgel čez ramo, zdaj pa jo jadrno maha naravnost v pekel. Cmeruh se je pričel cmeriti. Iz oči so mu vrele solze, debele kot pravi orehi. Škrat je namreč dobro vedel, kaj ga čaka. Njegovi sovrstniki se mu bodo škodoželjno režali, ko bo Luciferjev ostri bič božal njegove pisane hlačke.

Vprav tedaj so se odprla peklerska vrata na stežaj. Škrati so zatulili od prevelikega veselja, ko so zagledali Cmeruha v tako kočljivem položaju.

»Bratci,« je vzkliknil Lucifer. »Zdaj vam bom pokazal, kakšno kazen zasluži vsak izmed vas, ki ne zna zapeljevati otrok v greh.«

Ubogi Cmeruh je tulil pod hudimi udarci in se zvijal kot kača.

Tako raztepenega je obesil Lucifer za rep prav na strop, kjer visi še danes. S tem se žalostno konča zgodba o znamenitem škratu Cmeruhu.

Nova sestrice.

»Da,« pravi mama precej strogo. »Vesela sem, da jo imate radi in bo odslej vaša sestrice. Samo vse te vaše neskončne laži me hudo žalijo! Kako šele žalijo dobrega Jezusa, ki ga vsako nedeljo prejimate v srce.«

»Namen smo imeli dober,« se opravičuje Jakec.

»Naše laži so bile za dobro reč.«

Laž ostane laž in je vedno slaba in grda! Zakaj mi pa niste pisali? Kako je dobri Jezus žalosten zaradi vas.«

»Bali smo se, da ne bi škodovali tvojemu zdravju, mamica,« pravi Jurče.

»Dobro, to stvar za danes pustimo, kajti danes je dan veselja,« se potolaži mama. »V soboto boste šli k sveti spovedi in se greha skesali.«

In zdaj je prišla na vrsto Micka. Vse so ji morali povedati in razložiti, preden je razumela.

»Hvala Bogu, zdaj vidim, da vendar nisem še tako stara in ni bilo čarovnije vmes.«

»Vse smo morali storiti za našo Nikico.«

»Ta ubogi jagenjček,« objame Micka Niko, »ki so ga morali fantje zdraviti na podstrešju.«

»Pa so me le dobro ozdravili,« se ji nasmehne Nika.

V soboto so fantje šli v cerkev in opravili dobro sveto spoved. Ob tej priliki so Jezusu sveto obljubili, da ne bodo nikdar več lagali, ampak govorili vedno resnico, tudi če bi zaradi nje morali trpeti.

10. Nika dobi dobro mamo.

Fantom se je strašno mudilo izvedeti, kako je mama mogla Nikico tako hitro odkriti.

»Glej, mamica, komaj si prišla,« je rekel Jurče, »pa si Nikico takoj dobila, drugi pa je ves teden niso mogli izslediti.«

»Aha,« se zasmije mama. »K Nikici me je pripeljal Dlaka.«

»Zivijo Dlaka!« zavrisnejo fantje.

Mama jim torej pove, kako je bilo. Ko se je skopala, se je oblekla, a morala je poiskati primeren pas.

Odpirala je predal za predalom, da bi dobila pravega. In

V omarici je našla šop lepih las.

tako je v predalu našla tudi šop lepih plavih kodrov, povezanih z vrstico.

»Oho! Kaj pa naj to pomeni?« si je mislila. »Saj vendar v mojo sobo nihče ne pride, najmanj pa kaka deklica. Prav gotovo so spet imeli moji dečki prste vmes! Da le niso napravili kako hudobijo?«

Kodre položi nazaj v predal. Prav tedaj pa začne po vratih nekaj praskati. Gospa se nasmehne, saj ve, kdo je.

»Mrrr,« se oglasi Dlaka onstran vrat.

Gospa mu vrata odpre in maček pristopica veličastno v sobo, da pozdravi svojo ljubljeno gospo. Velike zelene oči so mu čiste in jasne kakor gorska vodica, to je znamenje, da je vesel. Začne zadovoljno presti in se z mehko glavo drgniti ob gospenji vrat.

»Nič mi niso povedali, da si se vrnila, sam sem uganil. Kar čutil sem, da se v hiši nekaj godi, in zato sem prišel pogledat.«

»Moj lepi, lepi Dlaka,« reče gospa, »torej si na podstrešju lovil miši?«

Dlaka pa posmehljivo zamijavka. Kako le more biti gospa tako preprosta? Saj Dlaka vendar ni kak navaden maček, da bi miši lovil!

»A zdaj boš ostal pri meni. Nočem, da bi se podil za mišmi!«

To bomo šele videli. Kaj pa, ko bi mogel obe ljubezni do gospe in Nike združiti? Poskusimo!

Dlaka skoči iz naročja in k vratom.

»Mijav, mrrr.«

»Kaj, zapustiti me hočeš? Torej so ti miši ljubše od mene?«

Dlaka pa spet posmehljivo zamijavka. Gospa mu torej odpre vrata, da odide. Ves čas pa se ozira nazaj, ali mu gospa sledi ali ne, in ne neha moledovati, dokler ne stopi za njim.

Pelje jo po hodniku na stopnišče. Tu pa se na vsaki stopnici obrne, da se prepriča, ali gospa še gre za njim.

Odpreti mu mora podstrešna vrata. Z junaško dvignjenim repom pelje gospo do španske stene v nekem kotu.

Tu pa sedi v naslanjaču Nika in bere Jurčetovo knjigo. Lepa punčka se slovesno šopiri na postelji.

Molče si gledata v oči gospa in Nika.

»Kodri so od te deklice,« si misli gospa.

Nika pa jo tudi gleda s svojimi čistimi, nedolžnimi očmi, ki se jim pozna skrb, in si misli:

»Kdo neki je ta gospa?«

To ve, da mama njenih »očetov« še ne pride domov. A vendar ima lase, ki ji ožarjajo glavo, kakor je Mihec povedal o svoji mami.

Dlaka ju gleda in si ne more razložiti, zakaj tako molči. Brž se odloči in skoči Niki v naročje.

»O, Dlaka!« se razveseli Nika.

»Torej te Dlaka dobro pozna?« ostrmi gospa.

»Seveda, saj je zmerom pri meni, kadar sem sama.«

Molče si gledata v oči gospa in Nika.

»Kje pa stanuješ?«

»Tukajle.«

Gospa zdaj opazi tudi punčko in se spomni prividov, ki jih je imela Micka. Pogleda knjigo, ki jo bere deklica.

»Jurčetova knjiga je,« pojasni deklica.

»Poznaš Jurčeta?«

»Kaj bi ga ne? Saj je moj oče,« ponosno pove.

In gospa se vpraša, ali sanja ali pa se začne še nji sami mešati.

»Jaz sem Jurčetova mati,« pove Niki prijazno, »nisem pa še vedela, da sem že stara mama.«

Nika sklene roke in jo jokaje prosi:

»O gospa! Nikar me ne pošljite nazaj k hudobni gospe Iskri! Fantov pa tudi ne boste kregali, kajne da ne? Saj bom še naprej smela biti njihova hčerka? Lepo prosim.«

»Čakaj, punčka,« reče gospa pristrčno, se usede na posteljo in objame Niko. »Morava se najprej malo pomeniti, da se bova prav razumeli.«

In Nika ji v objemu pove vso zgodbo. Gospa pa se ji z licem naslanja na čudno sfrizirano glavico in poslušča.

»Poglej, Nika,« ji gospa nazadnje reče. »Stara mama bi jaz še ne bila rada, ker veš, stara mama je navadno res stara.«

»Da,« v skrbeh pritrdi Nika.

»Zato bova takole naredili: ti postaneš moja hčerka in s tem sestra Jurčetu, Jakcu in Mihcu. Hočeš?«

»O, hočem, hočem,« zavrisne Nika od veselja. Saj bo zdaj spet imela mamico in še tako dobro.

»Zdaj pa pojdiva dol, da pogledava tvojo sobico, ki je med mojo in fantovsko.«

Nika ji v objemu pove vso zgodbo.

Ali je Lenka debelo pogledala, ko je prinesla čaj, pa je poleg gospe uzrla Niko!

»No, Lenka, Micki bomo zdaj njene strahove lahko pregnali.«

Lenka je bila zelo vesela nove deklice. Tudi Micka je precej spočetka pokazala veliko ljubezen do »ubogega jagenjčka«.

Vesela je bila tudi gospa. Največja radost pa se je pretakala po srčku dobre Nikice, zlasti zvečer, ko ji je po večerni molitvi nova mamica naredila križ in ji pritisnila na čelo poljub.

(Konec.)

Stanko, Jezusov misijonar.

Mali Stanko je vedno rad ubogal in si dobro zapomnil, kar je slišal o Jezusu. Začel ga je ljubiti iz vsega srca. Kadar mu je tetka pripovedovala, kako Jezus ljubi duše, kako hrepeni po njih, je kar žarel od veselja in njegova mlada duša je razumela Jezusa. Že petleten je začel delovati za zamorčke. Znamke in staniol je dajal mamici, ta je pa spravljalna in čakala, da pride tetka iz Zagreba, da to vzame s seboj in pošlje v misijone. Stanko je poznal tudi žrtvice, ki jih je daroval za uboge pogane. Po naravi je bil zelo živahen in niti trenutek ni mogel biti pri miru. Kadar so mu pa rekli, da naj

miruje za pogane, je takoj prav rad ubogal. Svoje dobre starše je zelo ljubil in to pokazal ob vsaki priliki. Kadar se je moral odločiti, da kaj stori ali opusti, je navadno rekel: »Očka pravi, da tega ne smem«, ali: »Mama mi je tako rekla«, ali: »Tetka tako hoče«.

Za dobrega Stanka in njegovo sestrico je bilo veliko veselje, kadar je stara mama prišla na obisk ter pripovedovala, kako njihova tetka s šolsko deco pripravlja zavitek za misijone ali kako pišejo pisma očetu misijonarju. Nekoč je tudi pravila, kako so se otroci veselili, ker je oče misijonar tudi njim pisal. Naš Stanko se zamisli in odide v drugo sobo. Čez nekaj časa se vrne držeč v roki nekaj sličic in reči: »Te podobice so za zamorčke, a to« — pri tem obrne eno podobico — »naj tetka pošlje velečastitemu očetu misijonarju; napisal sem mu pismo.« Podobica je bila polna nekakih kljuk, ker malček še ni poznal črk. Tetka se je nasmehnila njegovi želji in ni poslala zagonetnega pisma. Še danes ji je žal, da tega ni storila. Medtem pa Stanko ni miroval. Neprestano je izpraševal tetko in mamico, kako se piše kakšna črka. Še preden je začel obiskovati šolo, je poznal vse male črke in tudi nekaj velikih. Ko je bil 6 in pol leta star, je začel hoditi v šolo in je lepo napredoval. Čutil je, da mora zdaj kaj več storiti za pogane, ker je večji. Slišal je, da lahko hrani denar. Misijonar s tem denarjem kupi ubogim zamorčkom, česar potrebujejo.

Začel je tudi on tako delati. Nekoč reče tetki: »Glej, danes bom spet spravil 2 dinarja.« — »Koliko pa že imaš?« — »Imam 15 din in ta dva — to je skupaj 17 din.« Morete

si misliti, kako je bila tetka vesela, ker je znal nečak že tako lepo računati, dočim je učiteljica v šoli naučila otroke šele do pet šteti. Tako zbiranje ga pa le ni zadovoljilo. Njegov nabiralnik se je prepočasi polnil, on bi pa rad hitro čim več denarja zbral za svoje pogančke. Kaj naj stori? »Tetka,« reče nekoč, »ali bom dobil rdeči listek?« (Dajali so namreč v šoli rdeče listke za odličen uspeh pri učenju.) Tetka mu odgovori: »Če se boš pridno učil, ga boš dobil.« — »Koliko nagrade pa naj prosim od tetke, če dobim rdeči listek?« — »Zahtevaj, sinko, kolikor hočeš.« S tem je bil zadovoljen. »Tetka, poslušaj, ali mi moreš dati 10 din?« — »Morem, to ni veliko.« Da bi videli tedaj našega Stanka! Od veselja je začel ploskati s svojimi rokami in začel šteti: »Očka mi bo dal 10 din, mamica 10 din, stari očka, stara mama, striček in tetka! O-o-o! Tedaj bom pa imel polno denarja!« — »Kaj pa boš z njim?« — »Hm, dal ga bom za zamorčke.« Ko se je domislil, kako naj zbira denar, je sklenil, da bo pisal očetu misijonarju, pa pravo pismo, ne kakor pred enim letom. Glejte, kaj je napisal o. misijonarju A. Vizjaku osem dni pred smrtjo:

Dragi preč. o. misijonar!

Jaz že hodim v šolo. Učil se bom za rdeči listek. Hočem biti dober in pokoren. Jaz Vas imam zelo rad, ker mi pravi tetka, da zame molite. Prosim Vas, pošljite mi sliko enega malega misijonarja, ki je tako velik kakor jaz. Pisal mu bom, a ko bom kaj imel, mu bom poslal.

Poljublja Vam roko Vaš hvaležni mali misijonar

Stanko.

To zlato pismo nam razkriva lepo Stankovo dušo, tako nežno in občutljivo. Tako je mislil in želel, a dragi Bog je drugače odločil. Naš mali Stanko je nenadno zbolel in zelo hudo. Na god angelov varuhov je moral v posteljo, na praznik sv. Terezike je pa zbolel za škrlatinko. Ko je bil kratko časa nevarno bolan, je molil neprestano. Nikoli se ni pritoževal, da ga kaj boli, nikoli ni zajokal. Vsakega je prijazno pogledal, vedno se je nedolžno smehljaj. Vsi so se čudili, kako more vse prenesti, kljub temu da ga je mučila huda vročina. Mati je hitro prišla iz Zagreba, kakor hitro so jo obvestili, in našla svojega angelčka še pri polni zavesti. Zelo je oslavel in komaj je še mogel govoriti. Še zdaj ni pozabil svojih zamorčkov in tiho govoril: »Mamica, ali mi boš dala 10 din?« — »Bom, ljubo dete, bom.« V vročici je nadaljeval sam zase in štel na prste: »Deset dinarjev in še deset in še deset... za zamorčke.« Moči so mu pojemale. Slaboten glasek mu je zamrl na ustnicah. Ko mu je mamica rekla, da bo dobil še več, se je blaženo nasmehnil.

Po zdravnikovi izjavi so vsi upali, da bo bolezen premagal, pa ni bilo tako. Ko so se nekega jutra spustili mali angelci na zemljo, da bi se poigrali z dobrimi otroci, je dvignil mali Stanko ročici in odletel z njimi visoko, visoko... Odnegli so ga mali zlatokrilci v družbo sv. Tere-

zike. Mala misijonarka je prišla po malega misijonarja. Odšel je z njo in z belimi angelci tja gori na zvezdnato nebo k ljubemu Jezusu. Bilo je to 6. oktobra 1929.

Zalost Stankovih staršev je bila nepopisljiva. Kakšno veselje so imeli z njim, sanjali o njem in stavili zlate gradove v oblake. Jezusovi načrti so pa bili drugačni. Težak udarec je bil za starše, ki pa niso godrnjali in obupavali, temveč so se tolažili, da se bodo gori spet sešli s svojim ljubim angelčkom, da se nikoli, nikoli več ne bodo ločili.

Dobri otroci Jezusovi, vem, da Vam ugaja zgodba malega Stanka, ki je bil Jezusov misijonar. Potrudite se, da ga posnemate. Delajte, kolikor največ morete za uboge pogane, za revne Bengalčke v naši misijonski pokrajini v Indiji. Molite, da bodo te duše spoznale ljubega Boga, da pridejo nekoč v lepa nebesa. Bengalski misijonar.

Naročite »Indijsko knjižnico«, ki jo izdajajo bengalski misijonarji, da s tem podpirate naš Bengalski misijon v Indiji. Dosedaj je izšlo 18 zvezkov z lepimi slikami iz Indije. Vsak zvezek stane 5 din, celoletna naročnina (4 zv.) 10 din. Zadnji zvezek nosi naslov: Maščevanje. — Obrnite se na naslov: Bengalski misijon D. J., Ljubljana, Zrinjskega 9.

Naši rajni prijateljčki

† Prah Henrik, uč. I. deš. lj. šole v Mariboru, umrl 27. marca t. l. — Bil je zelo pobožen in priden učenec ter vnet bralec »Lučke«. Součenci so zbrali za eno sv. mašo, ki jo je opravil g. katehet. Naj počiva v miru!

† Ivanka Bregant. V aprilu je umrla nagle smrti učenka VI. razreda krčevinske šole pri Mariboru Ivanka Bregant, ki je zbolela za vnetjem možganske mreže. Dopolodne je bila še v šoli, ponoči pa je že izdihnila svojo lepo dušo ter jo izročila svojemu Stvarniku. Bila je nadarjena, pridna in pobožna učenka; zlasti je rada prebirala »Lučko«.

† Kovačič Katarina, učenka III. razreda litijske osnovne šole. V nedeljo, 7. aprila — v najlepšem času, ko se vrača med nas cvetoča pomlad — je po dvodnevem trpljenju — vdana v božjo voljo — šla po zaslužen plačilo k Vsemogočnemu. — V trpkem trenutku, ko si odšla iz našega šolskega gnezda, sili v človeka vprašanje, zakaj si morala prav Ti, draga Katica, ki si bila mnogim vzor — zapustiti nas? Gotovo je

Tvoje dobro in skromno srce zato tako zgodaj umrlo, ker je bilo že zrelo za nebesa. — Bila si izredno pridna in vestna — in sleherni dan, tudi v najhujšem mrazu, si pristopila k obhajilni mizi, da si se okrepčala z nebeško hrano. Ker si tako goreče ljubila Jezusa, je tudi On Tebe ljubil in Te vzel zgodaj k sebi, da Ti prihrani trpljenje, ki je na tem svetu usojeno slehernemu človeku.

»Gospod, hitro!« so bile Tvoje zadnje besede, nato si kakor Kristus na križu nagnila glavo — se nasmehnila — in Tvoja čista duša je odletela v Gospodovo naročje.

Počivaj v miru, naša ljuba in nepozabna Katica!

Čuvaj z nebes svoje neutolažljive starše, svoje vzgojitelje, ki so Te srčno ljubili, svoje dobrotnike, svoje součenke in součence ter jim izprosi milost, da bi bili tudi oni evharistično pobožni, angelsko čisti in apostolsko delavni.

Učenke in učenci III. b razr. v Litiji.

† **Jože Brsan**, učenec 6. razr. Ij. šole v Čadrezah, je umrl 29. februarja t. l. Bolezen meningitis je strla njegovo nežno telesce. Bil je izvrsten pobič in njegovo največje veselje je bilo, kadar je stregel kot ministrant pri sveti maši.

† **Tonček Gričar**, uč. III. razr. v Toplicah pri Zagorju. Kakor je zima mučila ljudi in se vlekla brez kraja, tako je mučila Tebe, Tonček, dolga, neusmiljena bolezen. Upal si in pričakoval, da Te bo pomlad dvignila iz bolniške postelje. Da, tudi Tebi se je prismehljala pomlad — žarki božjega Sonca so padli nate in obsenčili Tvojo dušo, pa ne za ta svet, temveč za rajске livade. Božji vrtnar Te je hotel imeti pri sebi; utrgal Te je kot lilijo, da bi krasila Njegov prestol. Bal se je zanjo, da je ne bi strupena slana umorila. Rad si imel Jezusa; Tvoj obraz je žarel, ko si Ga prejemal. Gorel si v trpljenju pred Njim, kot gori večna lučka pred tabernakljem, dokler nisi popolnoma dogorel. Sedaj, ko si postal živa lučka v nebesih, sveti tudi s svojim prelepim zgledom.

† **Milena Polič**, učenka II. b razr. Ijud. šole, Sv. Lenart v Slov. goricah. Umrila je 18. aprila 1940 v bolnišnici v Mariboru. Bila je milega srca in posebno otroško iskrenih oči. Veliko veselje je imela z »Lučko« in je bila skrbna za sv. mašo in sv. obhajilo.

*Ta mesec izpolnjuj »Jezusove dneve«
za ohranitev miru v naši mili domovini!*

Pošta malega Jezusa

Sprejem gospoda dekana v Ribnici.

Lepa ribniška dolina je dobro znana daleč naokrog. V Ribnici nas je precej otrok naročenih na »Lučko« in jo prav radi beremo. Komaj čakamo, da pride. Ker ni bilo že dolgo časa nobenega dopisa iz Ribnice, sem se jaz odločila, da napišem nekaj vrstic. 25. aprila smo namreč dobili novega prečastitega gospoda dekana Viktorijana Demšarja iz Škofje Loke, saj smo komaj pričakovali, kdaj pridejo. Priredili smo jim pristrčen sprejem. Vsa Ribnica se je zbrala na trgu, da sprejme novega pastirja. Naš Marijin vrtec je prišel z banderčkom in v narodnih nošah smo gospodu potresali cvetice na pot. V slovesno okrašeni cerkvi so nam podelili blagoslov. V nedeljo so imeli naš novi gospod slovesno sv. mašo. Popoldne smo pa na shodu Marijinega vrtca slišali gospoda urednika »Lučke«. Po shodu smo šli v dvorano, kjer smo imeli akademijo v čast g. dekanu.

Ves Marijin vrtec bo vneto molil za g. dekana, da nam jih ljubi Bog ohrani mnogo let med nami.

Anica Govže,

učenka IV. razr. dekl. ljudske šole v Ribnici.

Iz Ptujске gore.

Ker se še iz naše tako daleč znane Ptujске gore nihče ni oglasil, se Vam predstavim jaz z nekaj stavki. Tri leta dobivamo »Lučko«, ki nam je postala najzvestejša tovarišica in voditeljica k cilju. Vsak mesec jo željno sprejemem ter jo z veliko vnamo prečitam. Kar mi je zelo všeč, prečitam večkrat, da mi ostane v trajnem spominu.

Naša ptujskogorska cerkev stoji na prijaznem hribčku in se zdi kot mogočna kraljica vseh cerkvá. Postavljena je v čast Materi božji, kateri posebno sedaj, v mesecu maju, kinčamo tron ter se zjutraj in zvečer zbiramo pri Njej.

Tudi »Marijin vrtec« že imamo dolgo ustanovljen. Vsi člani se redno udeležujemo sestankov.

Planinc Marija,

uč. II. razr. viš. lj. šole na Ptujski gori.

Zgodba o premeteni opici

Zamorec Jumbo se je pripeljal po cesti, ki je vodila mimo palme. Na palmi je sedela opica.

Jumbo se je je razveselil ter ji vrgel zanko okoli vratu. Ker je mislil, da mu opica ne more uiti, se je vlegel na tla poleg avtomobila in zaspal. Opica pa se je izmotala iz zanke

in zlezla v avto na šofersko mesto ter začela voziti. Opica je namreč ušla iz cirkusa. Jumba je zbudil hrušč in trušč. Ko je videl, da se je avto odpeljal, je tekel za njim. Ko ga je dohitel, je skočil vanj. Privozila sta do leva, ki se ni utegnil ogniti; avto je peljal čezenj in ga zmečkal.

Pripeljala sta se v Sračjo vas. Avto je butnil ob stražnika in ga vrgel na tla. Ne daleč je stal lonec, ki ga je pustil preplašen pleskar. Avto je peljal čez desko, na kateri je stal lonec. Deska se sproži in vrže lonec v lepem loku radovedni tetki, ki je gledala skozi okno, v glavo. Slednjič je avto butnil v steber in se razbil. Stražnik, ki se je medtem že pobral, je zvezal Jumba in ga odpeljal v ječo. Opica pa je zbežala.

Gabrijela Glušič,

učenka III. razr. v St. Janžu.

Uganke

Rešitev ugank v 9. številki »Lučke«

1.

K	O	R
O	K	O
R	O	K

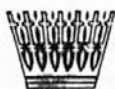
2.

k	i	p
i	m	e
p	e	č

3. Prvi pastir je imel 7 ovčic, drugi pa 5.
 4. Žaga.
 5. Orlica, orlova samica.

Rešili so jih pravilno: Ustar Franc, Resnik Janko, Mekše Marči, Noč Jakob, Pančur Rozalija, Gorjanc Marjan, Vesel Pavel, Kunovar Elka, Petek Pavla, Jančigoj Viktor, Rotar Ivan, Lončar Franc, Radej Maks, Štefančič Peter, Por Pavel, Ceglar Slavko, Vrhovec Jože, Podrepšek Ivan, Šipic Milan, Vadnjal Boris, Lukan Marica, Brinar Robert, Ocvirk Srečko, Zager Ferdinand, Grum Andreja, Vogrinec Jelica, Vogrinec Amalija, Dolenc Janko, Frlan Julka, Šifrar Stanko, Leben Franc, Bergant Tomaž, Peternelj Jože, Lotrič Franc, Fink Marica, Šifrar Lucija, Mohorič Verica, Omejc Minka, Benedičič Minka, Kalan Mici, Benedičič Marica, Dolenc Marica, Leben Minka, Brtoncelj Marica, Dolenc Anica, Ravnihar Mici, Rihtaršič Majda, Potočnik Minka, Smolnik Marija, Starman Marija, Frančič Ivo, Klinar Alojzij, Žugman Anica, Škafar Marjeta, Šterman Slavko, Ribarič Marjan, Breznik Terezija, Oman Ivan, Salamon Pepca, Jakop Ivo, Glušič Gabrijela, Mohorič Verica, Šegovič Vera in Šek Avgust.

Izžrebani so bili: Rotar Ivan, Štancelaze št. 26, p. Moravče; škafar Marjeta, uč. V. r., Mala Polana, p. Črenšovci; Smolnik Marija, uč. IV. r., Selnica ob Dravi; Por Pavel, uč. IV. r. v Ljubljani.

Izpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman, Izhaja mesečno.